

'ความรัก' คือเกมรูปแบบหนึ่งซึ่งมีหัวใจเป็นเดิมพัน
เกมที่มีตัวเลือก อุปสรรค จุดเริ่มต้น และจุดจบ
'ความลับ' คือกุญแจสำคัญของการเดิมพันในครั้งนี้
ความผิดพลาดทั้งหลายที่ถูกปกปิด...
ในที่สุดจะกลายเป็นเรื่องที่ไม่กล้าบอกกล่าว
เกมแห่ง 'ความรัก' ที่ถูกโยงใยด้วย 'ความลับ'
เมื่อผู้เล่นมีถึงห้า แต่ด้วยรางวัลมีเพียงหนึ่ง
ใครกันที่จะเป็นผู้รักษาความลับได้จนถึงวินาทีสุดท้าย
ของการแข่งขัน...

7

บทนำ

ฝนหลงฤดู...

สายฝนที่ซัดโหมกระหน่ำอยู่ด้านนอกมันเป็นฝนหลงฤดูซัดๆ
ต่างๆ ที่ฤดูฝนน่าจะหมดลงแล้ว แต่กลับยังไม่หมดสักที แบบนี้แหละหนา
อากาศประเทศไทย...

ก๊ก!

เสียงกระแทกปลายร่มคันสีเทาทำเอาอีกสี่คนถึงกับสะดุ้ง สาวสวย
เจ้าของร่มคันสีแดงหันไปมองคนที่ทำเสียงดังด้วยสายตาหงุดหงิดเพราะ
เธอรู้สึกไม่สบายอารมณ์มากพอแล้ว แกมคนอื่นๆ ยังรู้สึกไม่สบายอารมณ์มาก
เช่นกันที่จะต้องถูกกักบริเวณภายในโรงยิมนับตั้งแต่ตอนนีไปอีกสอง
ชั่วโมง

ผู้หญิงในชุดสีแดงเลือดหมูหันไปมองผู้หญิงในชุดเอี่ยมกระโปรง
สีม่วงสดที่นั่งเผชิญหน้ากับเธอ สองสาวสบตาก่อนจะเบือนหน้าหนีกันด้วย
ความกระอักกระอ่วนทั้งคู่

ส่วนผู้ชายอีกสองคนที่เหลือซึ่งเป็นเจ้าของร่มคันสีขาวกับร่มคันสีดำ
ตามลำดับต่างมีกราบเลือดอยู่บนหน้า แกมเสื้อผ้ายับยู่เหมือนกัน
เอาเป็นว่าตอนนี้บรรยากาศภายในโรงยิมไม่ต่างอะไรจากป่าช้าแสน

ลูกซุบ

วิเวกวิโหวง

"เรื่องมันมาถึงขั้นนี้แล้ว..." ชายหนุ่มเจ้าของร่มคันสีเทาพุดขึ้นและ
ไล่สายตาคมๆ มองอีกสี่คนที่ถูกกักบริเวณอยู่ด้วยกัน
"ใครยังมีความลับอะไรอีกมั้ย"

I know what you're keeping...
ฉันรู้ว่าเธอปิดบังอะไรไว้...

Welcome to 'The Game of Secret'

Players

ราชินี... พ่อมด... อัศวิน... ผู้พิทักษ์... แม่มด...

คุณชอบสีอะไรมากที่สุดในห้าตัวเลือกนี้ (เลือกได้เพียงข้อเดียว)

- a. สีแดง (อ่านต่อหน้า 9)
- b. สีดำ (อ่านต่อหน้า 27)
- c. สีขาว (อ่านต่อหน้า 49)
- d. สีเทา (อ่านต่อหน้า 67)
- e. สีม่วง (อ่านต่อหน้า 84)

8

9

'ความลับ' คือความจริงที่ไม่ควรเปิดเผย
เพราะ 'ใครต่อใคร' ไม่อาจต้านทานความจริงนั้นได้
หากจะให้ 'ความลับ' ยังคงเป็น 'ความลับ' ต่อไป
ระแวดระวังไว้ให้มันยังคง 'ลับ' ตลอดกาล...

Q.

Red Queen

*Got a secret. Can you keep it?
มีความลับจะบอกล่ะ เธอจะเก็บมันอยู่ในไหนนะ
Swear this one you'll save.*
สัญญาสิว่าเธอจะไม่บอกใคร*

ฉันได้แต่แอบมองเขา...

มองเขา... ที่ไล่แต่ชุดสีดำตลอดเวลา

มองเขา... ที่ไม่เคยมาโรงเรียนทันออกคาบแรก

มองเขา... ที่ไม่ค่อยโผล่มาให้เห็นหน้าโรงเรียน

'ใครนะครีบกู -_-'

'จำไม่ได้เธอจ๊ะ นกยูงที่อยู่ห้องเดียวกับทีมมาตั้งแต่เกรดเจ็ดง

^_^'

'เงาทิม ^^/.'

'เธอเป็นใคร -_-;'

* เพลง Secret ศิลปิน The Pierces

ลูกซุบ

'เธอเป็นใคร --;'

'เธอเป็นใคร --;'

'เธอเป็นใคร --;'

เฮ้อกกก!

"Wake up!"

"What?" ฉันลืมตาโพล่งขึ้นมา ก่อนจะหันไปมองยัยบ้าตัวอ้วนๆ
นี่อย่างรู้สึกหงุดหงิด

ฉันเกลียดยัยแม่บ้านรัสเซียคนใหม่!

"You will be late for school if you don't move your
ass out of bed within two minutes."

"โอเคๆ I got it. --" ฉันป่นพึมพำก่อนจะลุกพรวดขึ้นมาจาก
เตียงนุ่มๆ ความฝันเมื่อคืนนี้มันอะไรกัน... เรื่องมันผ่านมามาตั้งหลายปีแล้ว
นะ ทำไมฉันรู้สึกสังหรณ์ใจแปลกๆ ยังไงไม่รู้ล่ะ...

"กระเป๋า BURBERRY ไปนี่... (♥_♥)"

"หรือนาฬิกา GIORGIO ARMANI เรือนนี้... (♥_♥)"

"รองเท้าของ JIMMY CHOO คู่นี้ต่างหาก... (♥_♥)"

"ฉันไม่เอาทั้งหมดแหละ หลบไปซะ --"

ฉันเอาร่มคันสีดำที่หุบแล้วในมือจิ้มไหล่ของพวกผู้ชายรุ่นเดียวกัน
ที่ย้ายขึ้นขวางทางให้หลบไป ทำไมมีแต่เรื่องกวนใจนะ ผนตก ขาเลอะ
แถมแวนยังขึ้นผ้าอีก อะไรๆ เหมือนจะยังไม่เข้าที่เข้าทาง เปิดเทอม
วันแรกแท้ๆ หายนะชัดๆ!

♥♥♥☆☆☆~♪ ♥♥♥☆☆☆~♪

เสียงโทรศัพท์มือถือในกระเป๋าสะพายใบใหญ่ของ BALENCIAGA
ดังทวนหูขึ้นมาทันที ฉันล้วงหยิบมันขึ้นมาดูปุ๊บรับสายเสียงหัวนๆ

"ฮัลโหล"

(อารมณ์ไม่ดีแต่เข้าเลยเหรอนกยุง --;)

10

"เธออยู่ไหนซอล! เธอจะต้องหัวเราะกับสิ่งที่ฉันเจอมาตลอดทั้งเช้า
แน่ๆ ยัยแม่บ้านรัสเซียคนใหม่ที่แม่ฉันเพิ่งรับเข้ามาทำงาน หล่อนปลูก
ฉันเสียงโหดยิ่งกว่าแม่ฉันเองซะอีก! แล้วพอมาถึงยูฯ ฝนดันมาตกอีก
พวกผู้ชายปีหนึ่งสองสามคนวิ่งสวนมา เล่นเอาน้ำที่พื้นกระเด็นใส่
ถุ๊งถุ๊งฉันเลอะหมดเลย! แถมยังมีพวกผู้ชายนำรำคาญเอาของแพงๆ
มาป้วนเปี้ยนตรงหน้าอีก คิดว่าฉันเป็นพวกวัตถุนิยมขนาดนั้นเลยอะ!"

(ท่าทางวันนี้จะเป็นเข้าแยๆ สำหรับเธอนะ)

"ใช่ แล้วเธออยู่ไหนแล้ว"

(รตติดอยู่แถวๆ หน้ายูฯ นะ เธอไปรอที่โต๊ะประจำเลยแล้วกัน)

"ได้ เอ่อ ซอล... เธอได้ตัดสินใจหรือยังว่าจะไปเจอเขาคนนั้นรีเปล่า"

(ไม่ แค่นี้ะ --!)

หลังจากที่ยัยซอล เพื่อนสนิทจอมแสบกดปุ่มตัดสาย ฉันก็ป็นพิมพ์
ใส่โทรศัพท์มือถืออย่างเคื่องนิดๆ ก่อนจะถอนหายใจแรงๆ เปิดเทอม
วันแรกของปีสองไม่ได้สวยหรูเหมือนที่คิดไว้เลย ปีนี้ฉันสิบลูกแล้วนะ
อะไรๆ น่าจะสดใสกว่านี้หน่อยสิ อ้อ 'เขาคนนั้น' ที่ฉันถามเพื่อนสนิทคือ
'อนาคตผู้ชายของยัยซอล' ยังไงล่ะ -O-;

พอยัยซอลที่ไม่เคยขัดใจยัยนั้นเลยกลับมาขัดใจเรื่องเดียวคือเรื่อง
ผู้ชายคนนั้นแหละ คือว่าเขาคนนั้นเป็นลูกชายของเพื่อนทางธุรกิจของ
พ่อยัยนั้น และเป็นธรรมดาแหละนะที่ต้องมีการจับคู่ให้กัน เขาคนนั้น
เพิ่งกลับมาจากไมอามีเพื่อมาเรียนต่อที่ไทยและเจอหน้ายัยซอล (ตาม
ที่พ้อแม่บงการนะแหละ) แถมวันนี้พ่อยัยซอลยังจัดแจงนัดให้ทั้งสองมา
เจอกันที่ลานหน้ารูปปั้น ดร. อเล็กซิส (ผู้ก่อตั้งมหาวิทยาลัย) ตอนเที่ยง
ความจริงฉันตั้งใจจะเชียร์ให้ยัยซอลไม่ไปเจอเขาคนนั้น แต่พ่อยัยนั้นดัน
โทรมาดักทางเสียก่อน ฉันเลยต้องเปลี่ยนเป็นช่วยเกลี้ยกล่อมแทน แต่คน
อย่างยัยซอลหรือจะยอมให้เกลี้ยกล่อมง่ายๆ... ฝันไปเถอะ --;;

ฉันเดินไปตามทางที่ปูด้วยอิฐสี่เหลี่ยม รู้สึกจะทำหลังคาใหม่ด้วยนะ
สวยดีเหมือนกัน แต่ถ้าไม่มีต้นไม้เยอะๆ จะดีมากเลย ฉันรู้สึกเหมือน
กำลังเดินอยู่ในปราสาทของชนเผ่าอะไรสักอย่างในแอฟริกาเลย =_;

11

สำหรับโต๊ะประจำของฉันกับยัยซอลนั้นอยู่ตรงบริเวณใต้ต้นไม้หน้าตึกห้องสมุด มันเป็นโต๊ะขนาดใหญ่ที่เหมาะสมสำหรับนั่งกันห้าหกคน แต่ฉันกับยัยซอลกลับนั่งกันแค่สองคนมาตลอดหนึ่งปีที่แล้ว และปีนี้ด้วยเช่นกันทำไมไม่มีใครทำอะไรเลยแฮะ อืม ไม่รู้สิ คงเพราะเห็นว่าเป็นฉันกับยัยซอลละมั้ง --

ฮะ...นั่นใครบ้างอาจขึ้นไปนอนอยู่บน 'โต๊ะประจำของฉันกับยัยซอล' ผู้ชายคนหนึ่งเอาสุทสี่ดำคลุมหน้านอนอยู่บนโต๊ะตัวนั้น เน้นนะ ว่านอน! ขนาดฉันกับยัยซอลครอบครองโต๊ะตัวนั้นมาหนึ่งปีเต็ม เราสองคนยังไม่เคยแม้แต่จะปีนขึ้นไปเหยียบบนเก้าอี้เลยนะ --^ ฉันเอนตัวค้นแว่นสายตากรอบเหลี่ยมสีแดงของตัวเอง ก่อนจะเดินตรงเข้าไปหาผู้ชายไร้มารยาทคนนั้น และ...

"ขอโทษนะคะ" ฉันยึดคอตรงก่อนจะพูดด้วยน้ำเสียงเรียบนิ่ง แต่...

"..." เขาทำเป็นเงียบ ฮะ หรือจะนอนหลับอยู่จริงๆ

"ขอโทษนะคะ!" ฉันเน้นเสียงหนักกว่าเดิม ทว่านายคนนี้ยังคงนิ่ง...

"นี่! คราวนี้ฉันเลยใช้ร่มคันสีดำในมือสะกิดแรงๆ ที่ขาเขา เล่นเอา นายคนนี้จะดุ้งก่อนจะเด็งตัวขึ้นมา นั่ง เสื่อสุทสี่ดำที่คลุมหน้าอยู่ตอนแรกเลยร่วงลงมาที่หน้าตึก เผยให้ฉันเห็นผมสีบลอนด์สว่างจ้าสะดุดตาของเขาเป็นอย่างแรก ตามด้วยริมฝีปากสีซีดๆ และนัยน์ตาสีม่วง...

นัยน์ตาสีม่วง...

นัยน์ตาสีม่วง...

ฝันร้ายเมื่อเช้านี้!

พระเจ้า! ฉันอ้าปากค้าง ก่อนจะปล่อยร่มคันสีดำในมือตกลงกับพื้นเฉียดปลายนิ้วก้อยเข้าไปนิดเดียวเอง เขา...เขา...

"เธอเป็นใคร --"

'เธอเป็นใคร --;'

'เธอเป็นใคร --;'

'เธอเป็นใคร --;'

"กรีดดดดดดดดด!!!"

"-O-;"

"นะ...นาย...!"

"อะไร ฉันรู้จักกับเธอหรือ"

"ฉัน... ฉัน..."

ฉันทำปากพะงาบๆ อย่างสูญเสียความมั่นใจ อากาบบแบบนี้ไม่เกิดกับฉันมาหนึ่งปีเต็มแล้ว หลังจากจบไฮสกูล และเลือกมาเรียนต่อที่ Holy Angel University ไม่เคยมีวันไหนที่ฉันรู้สึกเสียศูนย์ขนาดนี้

โอ้ว พระเจ้าต้องจงใจกลั่นแกล้งฉันแน่ๆ ถึงได้ส่งเขามาขัดขวางความสุขของฉัน ผู้ชายที่ฉันเคยแอบชอบตั้งสามปี! ที่น่าเสียใจคือ...ฉันไม่เคยอยู่ในความทรงจำของเขาเลย เพราะฉันในอดีตนั้นเป็นเด็กสาวหน้าตาธรรมดาๆ แถมยังไม่น่าจดจำ แม้ว่าตัวเองจะตัดใจได้ตั้งแต่เรียนจบไฮสกูล แต่การเจอหน้าเขาอีกครั้ง มัน...มัน...ทำให้ฉันรู้สึกตื่นเต้นมากเกินไปแล้วนะ T_T

"หืมมม ฉันกับเธอเคยรู้จักกันจริงๆ หรือ"

เขาคว้าเสื้อสูทสีดำของตัวเองแล้วลงมายืนที่พื้น ก่อนจะก้มลงเก็บร่มคันสีดำของฉันซึ่งตกอยู่ที่พื้นอย่างไม่มีใครไยดี

"ฉันเคยรู้จักคนสวยๆ แบบเธอด้วย? -_-"

"..."

"ถ้าฉันเคยเจอเธอครั้งหนึ่ง อย่างน้อยน่าจะจำได้สิ แต่ทำไม...ทำไมในหัวฉันไม่มีความทรงจำเกี่ยวกับเธอเลยนะ"

"..."

"เฮ้ๆ เป็นอะไรไป -_-"

ใช่... เขาไม่รู้จักนกยูงคนใหม่สักหน่อย...

"สงสัยฉันจะจำคนผิด นายแค่... หน้าคล้ายๆ เขามากเลย ^_^"

"หือ คล้ายใครหรือ"

"คนที่ฉันเคยรู้จักนะ" ฉันตอบและบั่นหน้ายิ้มหวาน ดินะที่วันนี้ทาลิปสติก็สีแดงมา

"ยินดีที่ได้รู้จักนะ ฉันนกยูง"

13

ลูกซุบ

"ยินดีเหมือนกัน ฉันทิม" เขายื่นมือมาเชกแฮนด์กับฉัน เหมือนถูกไฟช็อตเลยแฮะ! ไม่นะ... ความรู้สึกที่จบไปแล้วจะกลับมาไม่ได้... ไม่ได้! ไม่ได้ๆๆ --!

"ฉันเพิ่งกลับมาจากลอนดอนและมาเข้าเรียนปีสองที่นี้ หวังว่าเราจะเป็นเพื่อนที่ดีต่อกันนะ" ทิมมองฉันด้วยแววตาเป็นมิตรเกินเหตุ แววตาแบบที่นกยูงคนเก่าไม่เคยได้รับ...

"แน่นอนสิ ^-^"

และนายจะต้องได้รับอะไรๆ ที่นกยูงคนเก่าไม่เคยให้... ฉันสัญญา!

"เธอนี่ตลกชะมัด ฮ่าๆ" ยัยซอลหัวเราะเสียงใสขณะที่เราสองคนกำลังเดินไปที่ห้องทดลอง

"ตลกยังไงซอล ฉันทิมจริงจังนะ!" ฉันทิมเน้นเสียงเข้มพลางสะบัดผมยาวๆ ที่เกี่ยวอยู่กับกระดุมเสื้อออก

"คราวนี้เขาจะเจ็บเพราะฉันแน่ๆ"

"เจ้าคิดเจ้าแค้นจริงๆ เพื่อนรัก ว่าแต่เขาหน้าตาเป็นยังไง หล่อมั้ย"

"--//"

"ฮ่าๆ แค่ถามถึงยังหน้าแดงแบบนี้แล้วจะไปแค้นเขาอีท่าไหนเนี่ย ให้ฉันช่วยติ๊กว่ามั้ง ^.^" ยัยซอลยิ้มอย่างนึกสนุกก่อนจะแก้มองหรือตาลงแบบเช็กซี แฮม เห็นหน้าหวานๆ แบบนี้ แท้จริงแล้วยัยนี้เป็นสาวอันตรายไฟแรงสูงคนหนึ่งเลยนะ

เพราะยัยซอลมีปมบางอย่างเกี่ยวกับพ่อตัวเองพานทำให้ระแวงผู้ชายทุกคนไปหมด สุดท้ายจากระแวงเลยกลายเป็นชอบแก้มอง ส่วนวิธีการแก้มองของยัยนี่นะเหอ ยิ้มหวาน หยอกล้อสวยตา และเดินจากไปอย่างไม่มีไยดี นี่แหละ... ฟังดูน่ารักน่าหยิกมากเลยใช่ไหมละ --

"ไม่ต้องหรอก ของพรรคนี้มันต้องจัดการด้วยตัวเอง"

"ว่าแต่... ไปเจอ 'เขาคนนั้น' มาเป็นยังไงบ้าง -*"

"อยากรู้อิฉันนะ" ฉันทิมมุ่มปาก "ไม่บอก"

"ร้ายกาจที่สุด --" ยัยซอลตัดพ้อแบบงอนๆ พลางผลักเปิด

ประตูกระจกแล้วเดินนำเข้าไปในห้องทดลอง

'เขาคอนันต์' ที่ย้ายชอลถามถึงก็คือเขาคอนันต์นะแหละ ผู้ชายที่พ่อ ยัยนี่เตรียมมาให้ลูกสาวตัวเองยังงั้นละ! ในเมื่อยัยชอลปฏิเสธที่จะไปเจอ ฉันทันเลยต้องรับอาสาไปเจอเขาคอนันต์แทน เห็นไหมละ แม้ว่านิสัยฉันทันจะ ไม่ได้ดีอะไรมากนัก แต่ก็ไม่ร้ายกาจขนาดที่จะปล่อยให้ชายหนุ่มผู้น่า สงสารต้องไปยืนรอยัยนี่เก้อทั้งๆ ที่ฝันทำท่าว่าจะตกอ้อมรอบหรือกนะ แอบกระซิบบอกอะไรให้ไหม... เขาคอนันต์นะ... ดูดีมาก ๆ =,=!

"สาวๆ จบบทสนทนาและนั่งที่กันได้แล้ว"

"ค่า/คะ ชิสเตอร์"

ฉันทันกับยัยชอลขานรับแล้วหันมาเบ้าปากใส่กัน ก่อนจะนั่งลงตรงโต๊ะทดลองตัวที่ไม่มีใครนั่ง เวลาทำงานกลุ่มฉันทันกับยัยชอลมักจะทำกันสองคน นี้แหละ เห็นเราสองคนชอบทำตัวเหลวไหลแบบนี้ แต่สำหรับเรื่องเรียน แล้วฉันทันถือเป็นหนึ่งของผู้หญิงทั้งสายชั้นเรียนนะ ส่วนยัยชอลนะไม่เคย เกินทอปทเวนตีหรือก เพราะฉะนั้นผู้ปกครองของฉันทันกับยัยชอลจึง ไม่สามารถเอาเรื่องเรียนมาอ้างให้เราสองคนหยุดเที่ยวหรือเลิกชอปปิงได้ ยังงั้นละ ^-^

ขณะที่ฉันทันหยิบหนังสือเคมีขึ้นมาเปิด ยัยชอลกลับหยิบกระจกใน กระเป๋าขึ้นมาส่องตรวจความเรียบร้อยของที่คาดผมสีชาวลายจุดสีดำบน สีระชะ แฮ้อ ยัยนี่เป็นแบบนี้ตลอดเวลาแหละ

"นั่งด้วยคนนะ -_-"

"หือ" ฉันทันหันไปมองตามเสียง ก่อนจะพบกับผู้ชายผมสีซีดำใน ชุดเสื้อยืดเชอร์รี่ สีเขียวซีดำ แต่งตัวไม่ได้เรื่องเหมือนเคยเลยนะ...

"เซ็ญ" ฉันทันผายมือให้มานั่งข้างๆ แต่เขากลับเลือกเดินไปนั่งข้างๆ ยัยชอลที่นั่งถัดจากฉันทันไป หมายความว่ายังไง ต้องการหลบหน้าฉันทันหรือ -O-;

อ้อ สิมแนะนำไป ผู้ชายที่แต่งตัวธรรมดาธรรมดาคนนี่คือโคล... แฟนเก่าฉันทันเอง เราสองคนเพิ่งเลิกกันเมื่อตอนช่วงปิดเทอมที่ผ่านมา เอ้อ จากกันด้วยดีนะ ไม่มีทะเลาะ ไม่มีน้ำตา ไม่มี... ไม่มีอะไรเลยจริงๆ

12

ลูกซุบ

=_=:;

"หลบหน้าฉันเถอะ" ฉันทะโก่งหน้าผ่านยัยซอลไปถามไคล้ เขาจึงหันมามองฉันงงๆ ก่อนจะสายหน้า

"เปล่า --"

"จั้นไปนั่งข้างๆ ซอลทำไม"

"มันก็ไม่ได้ห่างจากเธอมากไม่ใช่หรอ"

"เถียงข้ามหัวฉันอยู่ได้" ยัยซอลบ่นพึมพำก่อนจะลุกขึ้นเปลี่ยนที่นั่งฝั่งตรงข้าม ฉันกับไคล้เลยนั่งห่างกันแค่เพียงเก้าอี้หนึ่งตัว

"แล้วนี่แต่งตัวอะไร ยังไม่เลิกใส่ไอ้เสื้อยืดโทรมๆ พวกนี้อีกหรอ"

=_=:;

"เสื้อยืดโทรมๆ? นี่ DKNY เขียวนะนกยูง =O=:;"

"มันไม่เหมาะกับนาย หัดไปหาซื้อเสื้อผ้าของ GIORGIO ARMANI หรือ YSL (Yves Saint Laurent) มาใส่บ้างสิ!"

"ถ้าฉันคิดจะเป็นเกย์เมื่อไหร่จะปรึกษาเธอนะ --"

"ไคล้!"

"อดีตคู่หวาน! ช่วยกรุณาหยุดบทสนทนาและสนใจกับบทเรียนด้วย" สิ้นเสียงซิสเตอร์ เพื่อนๆ ในห้องต่างหันมามองที่เราสองคนก่อนจะหัวเราะกันเสียงดัง

"คำ/คว่ำ~" 'อดีตคู่หวาน' งั้นหรอ ฟังแล้วมันจึ๊กจี้ยังงไม่รู้สึกแฮะ

"เพราะนายคนเดียว..." ฉันบ่นพึมพำก่อนจะเอาปากกาแดงไปขีดที่แขนเขาอย่างแค้นๆ ไคล้เลยหันมาซักสีหน้าใส่ฉันทันที

"เธอเป็นอะไรมากรีเปล่า เม้าว้นเปิดเทอมเธอะคุณนกยูง --^"

"เมาชี้หน้านายนายมากกว่า"

"นี่..."

"อดีตคู่หวานนน!"

"คำ เจียบแล้วคำ~ -O-;"

โอเค เข้าสู่วันที่สองของการเปิดเทอมแล้ว แต่แผนฉันยังไม่ไป

